

PROLOOG

13 jaar eerder

In het licht van de volle maan zie ik de gedaante over takken en verborgen kuilen strompelen. In zijn armen draagt hij een levenloos lichaam.

Ik waan mij veilig achter de boom die dikker is dan alle andere bomen om mij heen, maar durf me niet meer te verroeren. Waarom heb ik juist vanavond besloten een wandeling te maken? Na de dood van mijn vrouw ben ik mijn huis amper uit geweest, ben ik ieder contact uit de weg gegaan.

Een mist van waterdamp ontsnapt uit de mond van de man zodra hij het lichaam op het verdorde gras neerlegt. De schep die hem door zijn metgezel wordt aangereikt steekt hij in de nog net niet bevroren aarde, waar hij bladeren en een eerste laag grond met moeite van weet te verwijderen. Na een poosje geploeterd te hebben, recht hij zijn rug en richt hij zijn blik voor een paar seconden naar de hemel. Het maanlicht valt op zijn gezicht en maakt de, even daarvoor nog verborgen, agressie bijna tastbaar. Met op elkaar geperste lippen buigt hij zich weer voorover en graaft verder.

Wanneer hij besluit dat de kuil diep genoeg is, gooit hij de schep achter zich neer. Als in trance tilt hij de dode van de grond en legt het voorzichtig in het gat. Zodra het lichaam in een positie ligt die zijn goedkeuring kan

wegdragen, pakt hij de schep weer op en vult hij het graf met de aarde die hij even daarvoor uit het gat verwijderd heeft. Het geluid van de vochtige massa die op het lichaam terechtkomt, klinkt luid in de windstille avond. Hij stopt voor een ogenblik en brengt zijn handen naar zijn mond om zijn vingers warm te blazen. Vervolgens werkt hij door tot alle losse aarde om hem heen verdwenen is.

Zorgvuldig stampt hij de grond aan, om daarna takken en bladeren over de plek te verspreiden, het graf voor altijd voor de wereld verbergend.

Vragend kijk hij de andere man aan.

‘Ga maar vast,’ zegt hij. ‘Ik zie je zo bij de auto.’

Zonder antwoord te geven of om te kijken naar het resultaat van zijn arbeid, loopt de donkere gedaante in de richting van de bewoonde wereld. Het duurt even voordat ik hem niet meer kan zien, maar ik durf nog steeds niet weg te lopen uit angst dat de tweede man mij zal opmerken. Geruisloos draai ik mijn rug tegen de boom, leg mijn achterhoofd tegen de ruwe bast en adem de boslucht diep mijn longen in. Ik weet niet hoelang hij hier nog zal blijven. Wat moet ik in vredesnaam doen?

Voorzichtig kijk ik een moment later vanuit mijn schuilplaats naar waar ik hem voor het laatst heb gezien. Tevergeefs scan ik de plek. De man is verdwenen.

Ik schrik wanneer er een voorwerp hard tegen mijn slaap gedrukt wordt. Het geluid van het doorladen van een pistool doet me verstijven. De ijzeren smaak van

angst probeer ik weg te slikken, maar daar slaag ik niet in.

‘Niet schieten! Ik kom net aanlopen, ik zweer dat ik niets heb gezien!’ In mijn blik leg ik meer wil om te leven dan ik in maanden heb gevoeld.

Zijn ogen zijn leeg, ontdaan van ieder gevoel. Hij schudt nee. ‘Geef me een kans!’ probeer ik nog een keer. Mijn hart slaat in hoog tempo tegen mijn borstkas en klinkt luid in mijn oren. Vanuit mijn ooghoeken zie ik zijn wijsvinger bewegen. Ik duik weg, maar hoor een knal. Een scherpe pijn in mijn hoofd volgt, het schot heeft me geraakt. Ik zak door mijn knieën en val neer op het gras.

Een gevoel van bevrijding, van geluk, daalt over me neer; het moment dat ik mijn vrouw weer in mijn armen ga sluiten is nabij.